

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 32 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 7 ΤΟΥ ΝΟΕΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 577

ΕΛΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΙΡΗΝΗ. Πέρα από τη ζωή.
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Φλοῖσθος.
Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. Ντενὺ Κοσσέν.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί !
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀπὸ τῆς «Δροσοσταλίδος».
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.— ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΑΡΑΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥ-
ΜΑ». — Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΝΤΕΝΥ ΚΟΣΣΕΝ

Με τὴ θερμὴ καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποῦ-
καμε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στὸ Γάλλο ὑπουργὸ
ἀπόδειξε θεότρονα πὼς κανένα σύγνεφο πο-
λιτικό, ὅσο βαρὺ κι ὅν εἶναι, δὲν ἔχει τὴ δύ-
ναμη νὰ σκιασῇ τὴν εὐγένεια τῆς Λαϊκῆς ψυ-
χῆς, νὰ μαράνει νὸ λουλούδι τῆς εὐγνωμο-
σύνης ποὺ ἀμάραντο ἀνθεῖ μέσα της.

Πάνου ἀπὸ κάθε πολιτικὸ ὑπολογισμό καὶ
πάνου ἀπὸ κάθε συμφεροντολογικὴ ἀντίληψη,
ἡ λαϊκὴ ψυχὴ φτερουγίζει. Καὶ τὸ φτερούγι-
σμα τῆς Λαϊκῆς ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς, κέν-
τρο της ἔχει σήμερα τὴ μεγάλη της προστά-
τισσα, τὴν ἱπποτικὴ Γαλλία, ποὺ ἀγωνίζεται
ὄχι μόνον γιὰ τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἐστίες της,
μὰ καὶ γιὰ τὸ γενικώτερο καλὸ, καθὼς πάν-
τα, γιὰ τὸ δίκαιο τῶν Ἑθνῶν.

Καὶ ἡ παραμικρότερη ἀμφιβολία ἐφυγε ἀπὸ
τὴ μέση μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ντενὺ Κοσσέν.
Πρίν, καὶ εὐγλωττότερα, ἀπὸ κάθε ἐκλογὴ, ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς ἔδειξε τί θέλει. Καὶ θὰν τὸ
λογαριάσουνε πολὺ κεῖνοι ποὺ θὰ περιφρονή-
σουν τὴ θέληση ἐνὸς λαοῦ, ποὺ θὰ πλαστο-
γραφήσουν τὸν ἐνθουσιασμό του.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

I

Στολίζομαι, μυρώνομαι καὶ περπατῶ θριαμβευ-
τικὰ στὶς ἐρημικὰς κάμαρες. Ποιὸν περιμένω ; Μόλις
ἦρθα στὸ καινούργιο σπίτι καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀκόμα
τὸν ἐρχομὸ μου. Κι' ὅμως ἐγὼ στολίζομαι, μυρώνομαι
καὶ περπατῶ. Φορῶ τὰ μεταξωτά μου παπουτσάκια
τῶν ἐορτῶν καὶ βάζω τὶς ἀκριβὲς φουρκέτες μου. Ποιὸν
περιμένω ; Σὲ κάθε χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ αἰστάνο-
μαι ἂν κάτι ἀπὸ βαθεῖά μου νὰ χύνεται. — Νὰ τος
Κι' ἀνοίγω τὰ χέρια πρὸς τὴν ὥραιαν ὑπαρξή, ποὺ
ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ σιωπηλά. Ἐχει τὴ γλυκεῖα χλω-
μάδα τῶν μεστωμένων καὶ κάτω ἀπ' τὰ μάτια του σέρ-
νει ἡ ζωὴ τὶς ἀνησυχίες της. Πλησιάζουμε στὰ σκο-
τεινά, μόλις ἀγγίζοντας τὶς παγωμένες ἀκρες τῶν δα-
χτύλων. Τὸ φιλὸ φέρεμά μου σγυραίνει στὴν ἀνάσα
τοῦ ζεστοῦ κορμιοῦ του. Περνάμε στὴν κάμαρα βα-
θειά, πρὸς τὴν κώχη, ποὺ σέρνεται τὸ τελευταῖο φῶς
τῆς ἡμέρας. Καὶ κοιταζόμεστε στιγμὲς ἀπέραντες.
Ἀπ' τὰ βῆμα τοῦ δαπέδου ἀνεβλίνου μυρωδιὰ καὶ κου-
ρασμένες στάσεις μουντῶν πλὴ καὶ τσακισμένων λου-
λουδιῶν. Τὰ βελούδα φαίνονται ρευστά. Τὰ πολυαγα-
πημένα μουπραματάκια, ἂν ἀπὸ ὕλες μαλακῆς, ἀνα-
μένες. Ὅλα γύρω μου φωσφορίζουνε. Γέρνουμε πίσω,
καὶ τώρα ἔρχονται πρὸ κοντὰ τὰ μάτια μας. Δίχως νὰ
φυστήξῃ, ἀνατριχιάζουμε. Τὰ χέρια μας, ἀφισμένα στὰ
γόνατα, μοιάζουν κομένα λουλούδια. — Ποιὸς εἶσαι ;
κάνω νὰ ρωτήσω. Μὰ τὰ χεῖλια δὲν ἀνοίγουν, μόνον ἡ
ψυχὴ σπλενεί τὶς ρίζες της. Ἡ ἀνάσα του, ὅλο καὶ
μοῦ ξυπνάει τὶς κοιμισμένες ἐπιθυμίες. Μέσα μου
ἀνακλαδίζεται ἡ μουδιασμένη γυναίκα, τινάζει τὰ
μαλλιά της καὶ ἀναταράζει τὰ στήθια της. Γύρω ἀρ-
χίζει ὁ ἀέρας νὰ παίξει μουσικά, καὶ οἱ στιγμὲς περνοῦν
ἀφίνοντας κάποιον ἀξέχαστον ἦχο. Ὅλα τρέμουν, ἀπ'
τὰ λουλούδια τῶν βάζων, ἕως μετὰ τὶς βαρεῖες ἐταζέρες. Ὁ
παλμὸς χιλιοδιπλώνει τὰ πάντα καὶ καθὼς κατακαθί-
ζουν οἱ ἀνεμίζόμενες ἐσάρπες τοῦ δειλinoῦ οἱ θαμπόφω-
τες, δροσιὰ σηκώνεται καὶ μαγεῖα. Βγαίνω μὲ στιγμὴ
γιὰ νὰ φέρω τὸ κέρσμη. Καθὼς περνῶ, τὰ μάτια μου
στοὺς θαμποὺς καθρέφτες φαίνονται: σὰ δυὸ ἄστρα
ποὺ ταξιθεύουν πλάι—πλάι. Ποτὲ δὲν εἴμουναι ἔτσι
ὥρεια. Ξαναγυρίζω μετὰ δυὸ ποτήρια γεμάτα. Τὰ ἀδειά-
ζουμε ὀρθοὶ καὶ συγκινημένοι. Στὸ βραδυὸν φῶς, ποὺ
χτυπάει ὅλο στὸ μέτωπό του, φαίνεται σὰ σκαλισμένος
σὲ ἐλεφαντόδοντο. Τὰ μάτια του μοιάζουν ἡλιους βα-
σιλευμένους, ἀργοπλευρούμενους σὲ ἀνάλαφρη συγνεφιά.
— Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο μου, τοῦ λέω. Σκύδοντας

έδω, πόσο σέ συλλογίστηκα. Έξω είναι οι αγαπημένοι μου ποιητές. Νά και στήν κώχη έσύ, διπλωμένος μέ τό μεταξι, πού τό ύφαναν από μεσκολούλουδα τά χέρια μου, σέ ώρες άνείπτου ρεμβασμού. Νά κι' έδω οι αγαπημένες εικόνες μου, νά και ή λήκυθος, δίπλα μου πάντα σέ όλες τις ώρες, πού δέχτηκε ως τώρα τά δάκρυά μου. Κι' αλαφροπατώντας τόν τραβάω σέ μιή κώχη σκοτεινώτερη, πού απλώνεται τεράστιο φυτό.

—Κάτω από δώ, του λέω ψιθυριστά, άνειρεύτηκα νά σου δώσω τό πρώτο φιλί. Πάνω στα μάτια τά έκστατικά, μέσα στις όλόφωτες, άνάμενες κόρες.

Κάποιο ώρολόγι έσήμανε, από κείνα πού χτυπούν μέσα μας, κι' έφυγε σιωπηλά έπως ήρθε. Τόν κατέδασα ως τό τελευταίο σκαλί, σφίγγοντας τό χέρι του, σά γιά νά κρατήσω τή απαλωσύνη και τή ζεστασιά του.

Και στολισμένη, έπως είμουν, βασιλικά, ξανάρχισα τόν περίπατό μου στις έρημικές κάμαρες, πού τώρα τις φώτιζε κάποιο παράξενο φεγγάρι.

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ»

ΤΑΞΙΔΑΚΙ

Στό Δάσκαλό μου
ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

«Μόλα σταθέντου» πρόσταξε πιζώντας ό βαρχάρης
Στήν πρύμνα, και λασκάροντας τή σκάτα τού παννού.
Πού τό μελτέμι: όλόγιομο φούσκωνε και λυράρης
Στά ξάρτια τρελλοσφύριζε μέ λάλον άηδονιού.

Ή ψαροπούλα δργώνοντας τ' άφρόκυμα κυλούσε
Μονόπαντα, όλόλευκη σά μύλου ώραίο φτερό
Και στις φουρκάλες τό κουπι άπόρφανο βογγούσε
Κ' ή θάλασσα μάς μπουχίζε μέ τ' άρμυρό νερό.

Πέρα στήν πύρα καθιστή στα μεταξένια βρόχια
Με συντροφιά κυκλόφερτη καμάκια και γυαλι
Στου πάθου μάς οδήγαγε τά δροσοπρωτοδόχια
Τις ξέρες άποδιώχνοντας, παρθένα ώραία, καλή.

Μπαρούμα δέν έδέσαμε στο πετρωτό άκρογιαλί,
Μεσ' τό νερό ως τό γόνατο, ή κόρη τήν κρατά
Και μάς στούς ώμους καθιστούς μάς βγάζει άγάλι-άγάλι
Γερόλυκος και στή στεριά σά φύλλα μάς πετά.

Με φλούδι κεύκων άναψν πυρή φωτιά τό βράδι
Και σιάκανε και φάγαμε ζουμι και κακαδιά
Κι' όλη τή νύχτα φώτιζε μέσ' τό πηχτό σκοτάδι
Λυχνάρι φεγγοφύτιλο τής κόρης ή ματιά.

Μούλκι Σαλαμίνας.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

29/VI/915.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

[Ο 'Αγης και ή Ρωξάνη άφου σπάσανε τις άλυσίδες τών άσχημων και τών μικρών, ώραίοι στήν άλήθειά τους, στήν 'Αγάτη ύψώθηκαν Νικητές στο μεγάλο θαμα, τή μεγάλη Χαρά. Τό σπίτι τους κοντά στη θάλασσα τόχτισαν, τή θάλασσα πού συμβολίζει γιά τόν 'Αγη τ' άτέλειωτο κύλημα τής ζωής και τουθανάτου, ό,τι δέν είναι ό βαθύτερος πόθος πού τή μισά αλλά πού περιέργα τόν γοητεύει, πού τόν έδενε από τότε πού σέ στιγμή αστόχαστης παραφοράς τής είχε ρίξει τό δαχτυλίδι τής αγάπης, και πού νικημένη τώρα τόν ρωτά τους νανουρίζει. Μά ό ρυθμός παραμονεύει: ως τόσο χωρίς όμως νά τ' όμολόγησαν άκόμα ούτε και στον έαυτό τους, σάν πιά άδύναμο τ' άκουσαν τό τραγούδι τής ψυχής τους. Και μακριά στα ξένα πέθανε ό 'Αντρέας, τό παιδι τής Ρωξάνης και του πρώτου της άντρα, πού δέν τό θέλησε μαζί τους ό 'Αγης. Ή Ρωξάνη άκόμα δέν τό ξέρει: όμως τώρα πού γεννήθηκε τό δικό τους τό παιδι, είναι ένας μήνας τώρα, τ' άψευδάστο παιδι, όπως ύέλουν νά τό πιστέψουν, τώρα πού είναι ή Ρωξάνη δυνατή θά τής πει ό 'Αγης τήν άλήθεια. Θά τής τήν πει μέ μιή έλπίδα, ή μάλλον μιή επιθυμία τρελλή στήν άμφιβολία του, και πάλι νά νικήσει ή αγάπη. Άφάνταστη τώρα, τήν έλπίδα, ύπεράνω του παιδιού της, τής τελευταίας θύμησης του άσχημου του περασμένου, νά τόν αγαπήσει ή Ρωξάνη. Έχουν πιά μείνει μόνοι. Έξω ό ήλιος βασιλεύει].

Μέρος Γ'. Σκηνή τελευταία.

ΑΓΗΣ

(Παίρνει τό χέρι τής Ρωξάνης: τό δαχτυλό της δένει ένα άπλό, παιδικό δαχτυλίδι).

Τό παλιό μου δαχτυλίδι, Ρωξάνη.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη, εγώ, γιατί σ' έσπρωξα εγώ νά ρίξεις τό δικό μου;

ΑΓΗΣ

Ή καρδιά μου γι' αυτό άπχυστα σου σιγολάει τό μεγάλο εύχαριστώ.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη!

ΑΓΗΣ

Ό χωρισμός έπλασε τή δύναμή μας γιά τήν ώραία αγάπη: ή χωρισμός μάς ύψωσε Ρήγιδες στη μεγάλη νίκη.

ΡΩΞΑΝΗ

Ποτέ πιά δέ μιλήσαμε γι' αυτό.

ΑΓΗΣ

Μ' άπόψε πρέπει, γιατί αήτη είναι ή υπερκόσμια στιγμή: ήθελα κι' άγριοσούλουδα άπόψε. (μ' όρμή)
Ρωξάνη, έλα τά νικήσαμε μες.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μαγεμένη σά νά ξαναλεί γνωστά λόγια).

Όλα σκούψαμε μπροστά στο νόμο γιατί ή όλότελη λευτεριά είταν πολύ εύκολη και θέλαμε νά νικήσουμε και τό νόμο πού τήν τρέμει τήν άλήθεια και κεί πέρα